

Bygning af Baner som Statsbaner, at man da kun betragter som Statsbaner saadanne Baner, der have Interesse for det Almene, i modsat Fald ere de lokale Baner og maa da falde ind under andre Synspunkter. Hvad nu de Baner angik, som jeg var med til at indstille, da stod det for mig som utvivlsomt, at det var meningsløst at have en Bane der endte i Herning, man maatte nødvendig have Linien fortsat fra Herning til Skjern, og at en saadan Forbindelse maatte være en Statsbane. Hvad angaar Faaborg—Kingebanen, da har jeg ikke været med til — som der blev sagt igaar — at give Faaborg sin Bane. Min Tanke var, at ved at begynde med Faaborg—Kingebanen aabne man Udseet til en Nyborg—Kingebane og derigjennem for en gennemgaaende Bane, der ogsaa maatte tillægges Karakteren af en Statsbane. Hvad den tredje Bane angaar, Banen fra Struer til Oddefund, da maa jeg forudsætte, at jeg aldrig har været nogen Modstander, men tværtimod en Forvarer af Thybanen. Men kunde det ikke lykkes strax at finde Tilslutning for Thistedbanen, i Udvalget, forekom det mig, at saa maatte man søge at faae en Begyndelse, som naturligt vilde medføre en Fortsættelse, og dette var efter min For- mening Tilfældet med Linien Struer—Oddefund, thi denne faar først sin Betydning, naar den fortsættes paa den anden Side af Oddefund. Men min Tanke standsede ikke ved Thisted, jeg havde og har Troen, at denne Bane vilde i Tidens blive forlangt gennem Sønderred og søge Tilslutning til Bendisysselbanen, og derfor kunde jeg ogsaa betragte den 3die Banelinie som gaaende ind under Statsbanerne. Men, som alt bemærket, de 13 Medlemmer af Udvalget vare ikke istand til at komme videre end til en Forstaaelse om de tre Baneanlæg, som oprindelig vare forelagte det høie Thing. Men det maa dog bemærkes, at allerede ved Konferencen med den høitærede Indenrigsminister blev der af Ministeren udtalt temmelig bestemt, at han ikke var istand til at gaa ind paa et saadant Forslag, medmindre han tillige fik Thistedbanen. Der kunde som Følge deraf navnlig fra de 13 Medlemmers Side være Anledning til strax at tage et forandret Ståde, men man mente imidlertid, det var rigtigt foreløbig at bringe Sagen til Forhandling i Thinget for at se, om Ministeren ogsaa ved 2den Behandling vilde fastholde det Standpunkt, at han ikke vilde tage mod de tre Baneanlæg, medmindre han tillige fik Thybanen. Saaledes forelaa Sagen efter min Mening dengang, da den kom til Forhandling her i Thinget, men vi bleve, som bekendt, om Aftenen, da vi skulde til at forhandle Jernbaneloven, overraskede paa en noget besynderlig Maade. Betænkningen havde foreligget i meget lang Tid, vi havde holdt Møde samme Formiddag, jeg tror til henimod Kl. 5, og der var derfor ingen af Udvalgets Medlemmer, der havde Anelse om, at der vilde blive stillet Æn-

dringsforslag fra anden Side. Mange Medlemmer vare blevne borte i den Tro, at det ikke hastede saa stærkt med at møde, da Afstemningen vistnok vilde falde sent paa Aftenen, idet de ikke havde nogen Anelse om, at der vilde stillet Ændringsforslag, og de bleve derfor meget overraskede ved at erfare, at der var fremfat et Ændringsforslag, der gik ud paa, at sætte forskellige Banelinier ind i Loven. Det er min Overbevisning, at, dersom dette Forslag var blevet vedtaget, saa vilde det have været ensbetydende med, at Lovforslaget var strandet (Modsigelse). Saaledes opfatter jeg Sagen, men de Herrer kunne jo have den anden Opfattelse af den. Som Følge deraf har jeg kun kunnet betragte det som heldigt, at Forslaget ikke kom til Forhandling. Stillingen var imidlertid selvfølgelig bleven en hel Del forandret ved dette Skridt. Husker jeg ret, var der blandt Udvalgets Flertal 3 Medlemmer, som havde stillet et særligt Forslag om Thybanen, medens de andre Medlemmer ikke havde ment at kunne gaa med hertil, da de betragtede den Overenskomst, som var sluttet i Udvalget, i alt Fald som Noget, man ikke kunde bryde uden efter Aftale med sine Meningsfæller i Udvalget. Der var imidlertid blandt de 10 Medlemmer, som ikke vare gaaede med til at stille Forslaget, ikke nogen bestemt Modstand tilføede imod Thybanen; det var blot et Betimeligheds-spørgsmaal, som havde gjort sig gjældende, og jeg nærer den fulde Overbevisning, at, dersom vi vare komne til 3die Behandling, og Ministeren ved 2den Behandling bestemt havde forlangt Thybanen, saa vare de fleste af os gaaede med. Nu var Spørgsmaalet altsaa dette: Var det ikke naturligt nu at gjøre det Skridt, som vi dog agtede at gjøre ved 3die Behandling? Dette var i det Mindste for mig, efter den Karakter, som Forhandlingen fik, en Grund til at tage det overters og strax at stemme for Thistedbanen, og det gjorde de fleste af mine Meningsfæller ogsaa. Dette er Sagens rette Sammenhæng, og jeg tror ikke, at man skal tillægge den brugte Fremgangsmaade nogen mindre helbig Karakter og allerstøst af Alt en Karakter i Retning af det Ødøise. Den Stilling, som derved var given, forekommer det mig, at den høitærede Indenrigsminister accepterede, fuldt ud, og han fastholdt den ogsaa i Landsthinget; thi det kunde jo ikke være Andet, end at Ministeren maatte være fuldstændig vidende om, hvorledes Sagen havde staaet i Udvalget, ligesom han ogsaa vidste, hvilke Banse- ligheder det vilde berede Loven, hvis man i Lands- thinget indførte nye Baner. Der blev ved For- handlingen i det nævnte Thing fra forskellige Sider fremfat Ønske om, at man skulde optage Årsens-Lommerupbanen og forskellige andre Baner, og der blev fra en Repræsentant for en Hjørring Landssthingskreds udtalt stærke Anker over den Prægravation, som Sjælland var gjort til Gjen- stand for, med Ønske om, at den Tid snart